

SLADKÝ ŽIVOT

A man in a black tuxedo with a white shirt and black bow tie is embracing a woman in a light purple, strapless, knee-length dress. They are standing on a staircase with ornate, golden metal railings. The background is a wall with intricate, golden scrollwork. The scene is lit with warm, golden light, creating a romantic atmosphere.

Louise Fullerová
Druhá šance
pro Řeka

LOUISE FULLEROVÁ

DRUHÁ ŠANCE
PRO ŘEKA

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

... byl pozdní večer, první máj, večerní máj byl lásky čas...

Vzpomínáte? Tyhle Máchovy verše, vzorec kyseliny sírové a vyjmenovaná slova po z. Ty si prý zapamatuje z let, kdy chodil do školy, každý...

Něco na tom je.

Napadla mě taková věc. Je máj měsícem lásky jenom pro nás, nebo to platí univerzálně, celosvětově? A tak jsem zkusil do vyhledávače zadat výrazy jako „month of love“, „mois d'amour“, „mese d'amore“, dokonce i „miesiąc miłości“ a „a szerelem hónapja“... A výsledek byl zajímavý. Většina světa, zřejmě je to vlivem anglosaské tradice slavení Valentýna, za měsíc lásky pokládá únor! Že by se Mácha tak moc mýlil?

Ale pak jsem zkusil trochu počítat. A připočetl jsem k tomu Máchovu máji devět měsíců... A vyšlo mně, že děti počaté v tom „našem“ měsíci lásky se rodí v tom „obecně uznávaném“. Že je to tak trochu kruh. A od toho už nebylo daleko k úvaze, že vlastně není podstatné, který je ten měsíc lásky, podstatná je ta láska. Bez ohledu na měsíc.

I když: O lásce šeptal tichý mech, / kvetoucí strom lhal lásky žel, / svou lásku slavík růži pěl, / růžinu jevil vonný vzdech...

Něco na tom máji je...

... s láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

**DRUHÁ ŠANCE
PRO ŘEKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Demanding His Secret Son

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Louise Fuller

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4998-0 (EPUB)

ISBN 978-83-276-4999-7 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5000-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Teddie Taylorová stála u stolu, na němž právě rychle rozložila tři hrací karty, hned nato je bleskurychle obrátila, překryla rukou a znovu obrátila. V zelených očích se jí neobjevila ani stopa rozrušení, ani náznak toho, že jí srdce poskočilo radostí, když muž sedící proti ní, Edward Claiborne, s jistotou ukázal na prostřední kartu. Když ji Teddie obrátila, povzdechl a v poráženeckém gestu pozvedl ruce. „Neuvěřitelné,“ zabručel. Pak vstal, podal jí ruku a ve tváři se mu objevil spokojený úsměv. Teddie si všimla, že kolem očí a úst se mu vytvořily jemné vrásky, které, jak se jí zdálo, ještě podtrhly jeho už tak dosti výrazné, pravidelné aristokratické rysy.

„Ani vám nedokážu říct, jak jsem rád, že budete vystupovat na pódiu právě v mém klubu,“ dodal a modré oči upřel na Teddiinu tvář. „Těším se, že s vámi zažiju ještě hodně magiky a malých kouzel.“

Teddie se usmála. Od nějakého méně zdvořilého muže by jí taková poznámka možná zněla poněkud lacině. Ale od Edwarda Claibornea? Kdepak. Ten měl příliš dobré vychování na to, aby vyslovil něco byť jen náznakem dvojsmyslného, nebo se dokonce pokusil flirtovat se ženou, které je nejméně o polovinu méně let než jemu a které právě nabídl práci ve svém novém, prestižním privátním klubu.

„I já se na to těším, pane Claiborne – ne, prosím, ne –“, pozvednutím ruky zastavila pohyb jeho levice mířící do kapsy saka. „Nechte to být,“ pokračovala a poukázala na šálek kávy. „Potěšení bylo na mé straně. A pak – jste teď mým klientem. Vážím si toho.“

Edward Claiborne lehce kývl hlavou na pozdrav a vyrazil ke dveřím. Sledovala ho. Mířil na opačný konec hotelové haly.

Zhluboka se nadechla a posadila se. Odolala pokušení prorazit pěstí okolní vzduch a vítězně vykřiknout, obojí provedla jen v představách. Spokojně se nadechla a vydechla. Konečně narazila na klienta, který kouzla s kartami nevidí jen jako nijak výjimečné pobavení či rozptýlení hostů na večírcích.

Nespouštěla z něj oči. Pozorovala, jak si potřásá rukou s některými z přítomných lidí a příjemně se na ně usmívá. S dalším spokojeným nadechnutím a vydechnutím se na židli usadila pohodlněji. Cítila, jak ji zaplavuje dobrá nálada. To bylo to, co s Elliotem hledali. Tenhle nový budoucí kontrakt bude pro ně mít velkou cenu. Edward Claiborne byl představitelem už páté generace rodu, který se bez přestání řadil mezi newyorskou smetánku, a vystupování v jeho podniku jí snad přinese další podobné kontrakty.

Vytáhla z kabelky mobil a zavolala Elliotovi. Ozval se okamžitě, jako by její telefonát očekával. A on ho opravdu očekával.

„*Tak co, Teddie? Bylo to rychlé. Průběh asi hladký, že?*“

Jeho hlas zněl jako vždycky nenuceně, tak jak obvykle hovoří lidé na západním pobřeží Států. Takovou nenucenost si někteří z těch, kteří jim naslouchají, pletou s pomalostí, ne-li s nechápavostí. Ale Teddie, která Elliota znala od svých třinácti čtrnácti let, slyšela v jeho hlase i jakési napětí. Pochopitelně.

Byl zvědavý, jestli po předvedení pár kouzel získá smlouvu na práci, na předvádění triků s kartami. Obnášelo by to tři noční představení v týdnu ve zbrusu novém nočním Castine Clubu. Úspěch by jí měl výšit příjem a dovolit zaměstnat někoho, kdo se jim oběma, jí i Elliotovi, bude denně starat o administrativu. Pak by se už neměla opakovat dnešní panika, která nastala, když si Elliot na poslední chvíli uvědomil, že by měl být na dvou místech zároveň.

V první chvíli Teddii napadlo, že ho trochu znejistí a potrápí, že mu dobrý konec schůzky s Claibornem nepřizná, ale na to byla příliš šťastná. Byla ráda, že se s ním o pocit štěstí může podělit.

„Vyšlo to, Eliote!“

„*Skvělé! Naskočilas na vysokou vlnu, surfařko!*“ Elliot triumfálně křičel a Teddii jeho reakce rozesmála. Vždycky se rozesmála, když kolegovi a nejlepšímu kamarádovi srdce překypovalo nadšením a radostí.

„Neříkám, že jsem takový závěr očekávala, ale upřímně – nemyslím, že jsem někdy poznala někoho, kdo by měl tak rád salonní kouzelnictví.“

„*Tak co rozhodlo? Nebo ne, nic neříkej, nech mě hádat: Hazardní karetní hra? Sázení na tři karty, že? Nebo na dvě?*“

Teddie si dokázala představit Elliotův šibalský výraz.

„Jo! Trefil ses. Ale to neznamená, že ti odpouštím rychlost, s jakou jsi mě do takového nerváku nastrčil.“

Zasmál se. „*A co když tebe a George o víkendu pozvu do Peteova grilu? Udobříme se a oslavíme to tam, co říkáš?*“

„No... Zlepšuješ se,“ odpověděla, ale pak se zamračila. „Teď mě napadá – jak to, že se mnou teď

vůbec můžeš mluvit? Měl jsi přece mít schůzku, proto jsi chtěl, ať jdu místo tebe předvést pár čísel já.“

„Ale jo, mám ji. Vlastně už teď hned, kotě. Běžím. Ale zastavím se u tebe později.“ Zavýskl. „Zbožňuju tuhle práci!“

Zavěsil. Teddie se mračila. Taky zbožňovala tuhle práci. A Elliot měl pravdu. Měla úspěch, a ten by se měl oslavit. A George měl Peteovu restauraci moc rád.

Při vzpomínce na syna se jí sevřelo srdce. Zbožňovala svou práci, ale se zbožňováním syna se to nedalo srovnat, samozřejmě. Od okamžiku, kdy ho přivedla na svět, si ji podmanil. Ty obrovské tmavé oči...

Byl dokonalý a byl její. A možná, když práce tady půjde dobře, možná za několik let i oni dva s Elliotem budou oslavovat někde... někde, kde by na oslavu dnes ještě neměli dost peněz a kde jim karetní magii bude předvádět někdo jiný.

Teddie se opřela o opěradlo židle potažené až neuvěřitelně jemnou kůží – nejspíš stála víc dolarů než její auto a rozhlédla se po hotelové hale hotelu Campania. Dobře, tak tady oslava nebude. Nevadí. Stejně tu je kolem snad až moc luxusu. Ale třeba to bude prima v Edwardově hotelu Kildare, kde v klubu zanedlouho začne vystupovat. Klub byl nový a jeho otevření se teprve očekávalo. Zatím by sice na oslavu ani v něm neměli, ale kdoví co bude...

Tady v hotelu Campania zářila směs starého komfortu a moderního designu. Přepych. Kdyby nebyla ještě pořád plná nadšení z výsledku schůzky s Edwardem Claibornem, možná by se toho na odív vystaveného bohatství až zalekla. Ani by se neuměla pohybovat mezi lidmi, kteří sem přišli proto, aby byli viděni. Protože hotel Campania byl určitě místem, kde by člověk měl být viděn. To ho totiž pasovalo na skutečného pracháče.

Pak se ale kriticky zahleděla na dva velké Warholovy tisky tísňící se na jedné ze zdí. No tohle?! Nejsou tyhle kopie slavných děl zavěšené na stěnách hotelů snad po celém světě už trochu vyčpělé? Proč tam místo nich nevisí originály místních umělců?

Pohledem se vrátila do míst, kde Claiborne hovořil s návštěvníky, a ucítila, že její se pulz zrychlil. Neměla by tam jít a seznamovat se s lidmi? Nemusela by přitom být nijak nápadná. Stačilo by usmívat se, když se bude blížit ke svému novému šéfovi, a on by ji pak představil svým společníkům.

Asi by tam měla jít. Zatím však váhala a jen ho dál pozorovala. Neviděla mu do tváře, ale i z dálky vnímala jeho kouzlo osobnosti i sebejistotu. Stál proti rozměrnému oknu, jímž zvenčí dovnitř přicházela sluneční záře a obklopovala jej, takže působil téměř mysticky a nepochybně pro všechny kolem téměř neodolatelně. A působil tak nejen na ni, obdiv viděla i na tvářích ostatních hostů.

Byl si Claiborne vědom svého účinku na hosty? Netázal se sám sebe, zda vůbec jako člověk stojí za takovou pozornost?

Asi bych osobně měla zjistit, jak to s ním vlastně je, říkala si, povzbuzovaná profesním triumfem. Ano. Půjde za ním.

A pak, když už začala sbírat karty ještě rozložené na stole a jen náhodou na zlomek vteřiny opět pohlédla na Edwarda, uviděla, jak právě rukou ukazuje směrem k ní. Automaticky se začala usmívat i na muže stojícího vedle něj, protože i on se v tom okamžiku k ní otáčel.

A uviděla jeho tvář. Úsměv na rtech jí ztuhl.

Polkla. Srdce jako by jí ztěžklo a ztvrdlo. Vlastně celé tělo jako by se pomalu přeměňovalo v kámen. A euforie, jež ji ještě před chvílí naplňovala, se ztratila.

Ne! To nemůže být pravda! Co by tady dělal? Nemůže tu být!

Ale byl tu.

A co víc, potřásl si rukou s Claibornem, podle pokývnutí hlavy poznala, že se mu omluvil, a teď pyšně a s pohledem upřeným na ni se blížil. Cítila v sobě burcující alarm, ale přesto nemohla odtrhnout zrak od jeho chladné, pěkné tváře a štíhlého, svalnatého těla. A pak, zatímco sledovala, jak se k ní blíží, srdce jí začalo bušit jako pneumatické kladivo. Věděla, že by se měla dát do běhu. Utéct. Možná by to nebylo důstojné, ale to by jí mohlo být jedno. Protože její bývalý manžel, Aristotle Leonidas, byl posledním člověkem na zemi, kterého by teď chtěla vidět, natož s ním mluvit.

Oni dva měli za sebou dlouhou a důležitou životní etapu – nejen manželství, které nevydrželo dlouho, ale taky tříletého syna, o jehož existenci ale Aristotle dodnes netušil.

Sesbírala zbytek karet a snažila se je rychle nacpat do krabičky. Ale z nervozitou neohrabaných prstů jí vyklouzly a padaly k zemi.

„Dovol,“ řekl.

Jako by nestačil šok, který ji ochromil, když ho viděla blížít se. Teď, když stál u ní, to bylo, jako by do ní udeřil blesk. Kdyby mu aspoň během doby, kdy se neviděli, narostlo panděro. Jenže on se fyzicky nezměnil vůbec. Jenom se z něj stal mocný a bohatý muž, stále snad zcela imunní vůči něčemu tak nevýznamnému, jako byl jeho vzhled.

Pro Teddii však zůstával skoro hypnotizérem: rysy ve tváři měl jakoby vyřezány nožem, oči tmavé jako obsidián... Všechno na něm bylo dokonalé, jako by ani nebyl člověk. Jediné, co mohla se svým dál tuhnoucím tělem udělat, bylo pohlédnout mu do očí. Udělala to nerada.

Před čtyřmi roky jí zlomil srdce a otočil se zády k daru jejich lásky. Nikdy mu nezapomněla ani neodpustila fakt, že ji vymazal ze svého života – a taky George –, jako by byli nevyžádaná elektronická pošta. Ale zjevně podcenila dopad jeho svůdně drsného hlasu. Protože proč jinak by srdce, vyvedené z míry, v jejím skoro nehybném těle teď vyskakovalo jako poděšené hříbě?

To bude tím překvapením, odpovídala si. Copak se mohla připravit na to, že ho právě dnes, po čtyřech letech, znovu uvidí?

Zapudila vzpomínku na chvíle, kdy ji odmítal, jako by byla jeho nehodná zaměstnankyně v začátečnické pozici, a zamračila se. „To je v pořádku. Nech to být.“

Ignoroval její odpověď. Podřepil a klidně a metodicky zvedal jednu kartu po druhé.

Pak vstal. „Tady je máš.“

Neklidně na něj pohlédla a nepřevzala si je. Nechtěla riskovat ani ten nejkratší tělesný kontakt mezi nimi.

Položil je tedy na stůl.

Její tělo však na jeho hlas reagovalo nepochopitelně a Teddie si uvědomila, že přes to všechno, co udělal – a taky neudělal –, mezi nimi existuje něco, jakési léta přetrvávající napojení. Nebo to jsou jen bezděčné vzpomínky na to, co se v minulosti stalo a co bylo příjemné?

Uhnula pohledem a posadila se. Radši by odešla, ale musela by proklouznout kolem něj, takže usednutí na židli jí z těch dvou zel připadalo jako menší.

Asi jí četl myšlenky, protože na ni pohlédl, jako by poměřoval sílu jejího odhodlání utéct. A pak se posadil na židli, z níž před chvílí vstal Claiborne.

„Co tady děláš?“ zeptala se škrobeně.

Po jejich rozchodu se odstěhoval do Londýna – aspoň jí to říkal Elliot, když se vrátil poté, co vyzvedl z Aristova bytu její věci. Byt nebyl součástí rozvodového řízení, a tak si vždycky myslela, že ho prodal. Ale možná neprodal. Nepotřeboval peníze a na byt neměl špatné vzpomínky, protože v něm zřídkakdy pobýval. Tak proč ho prodávat?

Aristův pohled sklouzl po její tváři. „Myslíš tím v New Yorku? Bydlím tu. Zase,“ řekl příjemným hlasem.

Polkla. Bodlo ji pomyšlení, že se vrátil do jejich domova a používal všechno, co tam po nich dvou zůstalo. Přála si, aby ji napadla nějaká, pro něj zničující odpověď. Ale to by znamenalo, že jí na něm nějak záleželo. A jí na něm přece nezáleželo.

Obezřetně sledovala, jak srovnával karty a jak se chystal poslat jí je přes stůl.

Zahlédl její výraz a zatvářil se nelibě. „Tss,“ vydal ze sebe rozhořčeně. „Nevím, proč se na mě tak díváš,“ řekl chladně. „To já bych se měl obávat. Při nejlepším bych měl aspoň zkontrolovat zápěstí.“

Zamrkala. Myslela si, že nečekaná a nevíтанá reakce na jeho tělo byla důsledkem prvotního šoku ze setkání, ale teď cítila přicházející známou horkost těla, horkost, kterou znala a která se ani časem ani složitostmi života neumenšila. Ale nemělo smysl se tím zabývat. Aristo jí během posledních čtyř let nejspíš nevěnoval ani prchavou myšlenku.

Jenže taková úvaha její pokožku rozpalující se pod jeho pohledem nezklidnila. A vztek v hloubi duše zůstával.

Aristo nemohl ten vztek v jejích pěkných zelených očích nevidět. Takže zaskřípal zuby. Pořád byla tak paličatá. Ale byl rád, že si od něj nevzala karty, když jí je podával. Kdyby měl obě ruce volné, možná by byl v pokušení ji uškrtit.

Neuviděl ji hned, když vešel do hotelové haly. Možná i proto, že dlouhé hnědé vlasy jí nepadaly na ramena, jako když ji viděl naposled. Měla je hladce sčesané a stočené do uzlu v týlu. Hlavně ho však ani nenapadlo, že by ji ještě někdy uviděl. Takže když se to stalo, ucítil bodnutí u srdce. Jako by ho do něj bodl ostrý úlomek ledu.

Ale proč?

Před čtyřmi lety ho Theodora Taylorová chytila do pastí zářivosti zelených očí, délkou nohou a ostýchavostí. Přivanula do jeho života jako horký středomořský vítr a narušila jeho chladný a spořádaný profesní vzestup do finanční stratosféry. A pak stejně rychle a náhle zmizela. Vyluxovala jeho bankovní účet a jemu po jejich šestiměsíčním manželství zůstalo jen rozdrásané srdce.

Vrhl na ni nesmiřitelný pohled. Teddie mu vzala víc než jen peníze. Ukradla mu tlukot srdce i zbytek důvěry, kterou v ženy ještě měl, a vše zadupala do země. On se s ní jako se ženou poprvé v životě neměl na pozoru, dokonce ji poctil tak, že jí dal své jméno. Jenže ona si ho vzala kvůli jeho penězům a známostem. Zachovala se k němu, jako by pro ni byl jen schůdkem vedoucím vzhůru k lepšímu životu.

On si bohužel tuhle pravdu neuvědomoval do chvíle, kdy se domů vrátil ze služební cesty a našel byt prázdný. Ublížila mu a ponížila ho. A tak se vrhl do práce a celou nešťastnou životní epizodu nechal za sebou – dokud před nedávnem nenarazil na Edwarda. Znali se už dost dlouho. Aristo měl docela rád jeho tiché sebevědomí a starosvětskou slušnost a zdvořilost. Dnes tedy přišel do hotelové haly na jeho pozvání. Po příchodu si všiml, že Edward se směje a s netypickou živostí hovoří s nějakou ženou na protější straně haly. Když se minutu či dvě poté

s ním setkal, Edward ho informoval o svém novém klubu, kde součástí noční zábavy bude i představení karetního kouzelnictví. A pak se zmínil i o ženě, s níž si před chvílí dal kávu a která tahle představení povede, a ukázal na ni. Aristo se otočil, aby ji uviděl. Ihned ji poznal. Teddii.

Teď svíral a uvolňoval čelisti, hleděl na ni a tělem se mu proháněla reakce, při níž se mu silně rozbušilo srdce. Ale byl si jistý, že navenek působil klidným dojmem, že Teddie na něm nemohla poznat, jak zuřivý boj v jeho těle probíhá. Mozek mu říkal, že je jen jedna možnost činu. Že jako rozumný muž vstane a odejde. Jenže v jeho vztahu k Theodorě Taylorové rozum nikdy nehrál velkou roli.

A dosud se na tom nic nezměnilo, protože ačkoliv věděl, že Teddie byla největším omylem jeho života, zůstal sedět.

Pohlédl na své zápěstí a smál se. „Ne, ještě tam jsou. Ale možná bych měl zavolat Edwardovi... aby se ujistil, že on taky ty své ještě má. Víím, že jste si jen dali kafe, ale tys vždycky byla hodně rychlá. Na to jsem bohužel nemyslel.“

Teddie cítila, jak jí hoří tváře. Pochopila, že posměšnými slovy i posměšným důrazem hlasu ji chtěl urážet. Ale jak se opovažuje takhle s ní mluvit? Protože ona byla ta zlá, která od něj odešla beze slova?

Bylo to jinak. To on ji odřízl od svého života. A ne, že by vůbec někdy byla vysoko na jeho seznamu priorit. Šest měsíců manželského života jí dokázalo, že na manželku Aristo prostě neměl čas. Dokonce, i když spustila rozvodový proces, pracoval dál, jako by se nic nestalo. Překvapil ji tím, i když na jeho každodenní nezájem už byla poměrně zvyklá.

Jo, podlehnout vzájemné touze a naposled se spolu vyspat, to nebyl dobrý nápad.